

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2023r.

sprawy **G.K.**

skazanego za czyny z art. 18§1 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k. w zb. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 grudnia 2022r.,

sygn. akt II AKa 82/21, zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego

w Szczecinie z dnia 29 czerwca 2020r., sygn. akt III K 105/18

postanowił:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Choć w poszczególnych zarzutach z pkt 1-5 kasacji wskazano na bezpośrednie naruszenie przez Sąd Odwoławczy art. 374§1 k.p.k. w zw. art. 6 k.p.k., art. 117§1 w zw. art. 117§3a k.p.k. w zw. art. 6 k.p.k., art. 377§3 k.p.k., art. 378a§ 1 k.p.k. w zw. art. 6 k.p.k. oraz art. 378a§1 k.p.k. w zw. art. 378a§3 w zw. art. 378a§7 k.p.k. w zw. art. 6 k.p.k., niewątpliwie intencją skarżącego było zarzucenie Sądowi Apelacyjnemu przeprowadzenia niewłaściwej kontroli

odwoławczej w zakresie tożsamyh zarzutów postawionych w zwyczajnym środku odwoławczym.

Analiza motywów pisemnych orzeczenia Sądu II instancji nie potwierdza jednak zastrzeżeń obrony. Ja bowiem wynika z lektury uzasadnienia orzeczenia, Sąd Apelacyjny omówił wszystkie zarzuty apelacji i uczynił to w sposób rzetelny. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd odniósł się do meritum poruszanej problematyki, dokonał on rozważań w zakresie zmian legislacyjnych dotyczących uregulowań związanych z udziałem oskarżonych w rozprawie głównej, przeanalizował zawartą w aktach sprawy dokumentację związaną z zawiadomieniami G.K. o kolejnych terminach rozpraw i jego obecności na nich oraz protokoły rozpraw pod kątem ewentualnych oświadczeń związanych z prowadzeniem postępowania dowodowego, w tym odbieraniem wyjaśnień od oskarżonych. Zwrócił on także uwagę na fakt, że na poszczególnych terminach rozprawy skazany był reprezentowany przez swojego obrońcę, który miał pełną swobodę w przestrzeni realizowania prawa skazanego do obrony oraz zabezpieczał wszelkie inne jego interesy procesowe. Obrońca w toku postępowania sądowego nie zgłaszał zastrzeżeń co do sposobu procedowania sądu w sytuacjach, które opisano w apelacji, tj. niejednokrotnie wyrażał na takie postępowanie zgodę (odczytanie wyjaśnień skazanego), bądź też pozostawał bierny (np. wówczas, gdy uprawniony był do złożenia określonego wniosku formalnego).

Co do kwestii poruszanej w zarzucie 5 apelacji (zarzut 2 kasacji), Sąd zważył, że przesłuchiwanie w toku rozprawy w dniu 15 stycznia 2020r. świadkowie złożyli depozycje na okoliczności związane z weryfikacją udzielenia pożyczek, a zatem nie dotyczyły one osoby G.K. I choć obrona słusznie wskazała, że Sąd I instancji czynił na ich podstawie ustalenia faktyczne, a co za tym idzie, dotyczyły one jednak osoby skazanego, to uznać należy, że treść tych depozycji w istocie miała charakter „techniczny”, związany z wewnętrznymi procedurami bankowymi, nie zaś samym skazanym czy jego przestępczą działalnością. Obrona, w zakresie tego zarzutu, zdaje się zresztą nie dostrzegać dalszej argumentacji Sądu, m.in. dotyczącej wykładni art. 378a k.p.k., która zasługuje na akceptację.

Sąd Apelacyjny omówił ponadto szeroko zarzut z pkt 6 apelacji (zarzut 3 kasacji), przyznając rację skarżącemu, że w istocie doszło do naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 377§3 k.p.k. W przeciwieństwie do obrony Sąd uznał jednak, że naruszenie to pozostawało bez wpływu na treść orzeczenia. Skarżący nie wykazał w treści kasacji, by zajęte przez Sąd Odwoławczy stanowisko było nieprawidłowe. Podobnie, nie podważył on również zapatrywań Sądu Apelacyjnego co do zarzutów z pkt 7 i 8 apelacji (zarzuty 4 i 5 kasacji).

Rozważania Sądu Odwoławczego należy zatem uznać za prawidłowe. Są one osadzone w realiach przedmiotowej sprawy i oparte zostały na zasadach prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Argumentacja zawarta w treści kasacji stanowi wyłącznie powtórzenie uzasadnienia apelacji, a zatem nie skupia się na ewentualnych uchybieniach popełnionych przez Sąd Apelacyjny, ale ponownie, pomijając rozważania dokonane przez ten Sąd, powtarza okoliczności poddane już kontroli instancyjnej.

Tym samym zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k. (pkt 6 kasacji) należało uznać za bezzasadny. Rozważania Sądu II instancji, stanowiące konsekwencję przeprowadzonej kontroli instancyjnej, jak już wskazano, są rzeczowe, pozwalają na ustalenie, dlaczego poszczególne zarzuty apelacji (od pkt 4 do pkt 8) nie zostały uwzględnione, a także świadczą o przeprowadzaniu przez ten Sąd prawidłowej kontroli orzeczenia i postępowania Sądu pierwszej instancji przez pryzmat wskazanych w apelacji zastrzeżeń.

Tym samym uznać należy, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, a tym bardziej takiego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

(Z.K.)

[ms]